

≈ VRAŽDY POD SLNKOM ≈

SMRŤ NA CAPRI

ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

SMRŤ NA CAPRI

ANDERS & ANETTE
DE LA MOTTE

PRELOŽILA MICHAELA PODHRADSKÁ

Anders & Anette de la Motte

ETT FALL PÅ CAPRI (MORD UNDER SOLEN)

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover Design © Adrián Macho

Translation © Michaela Podhradská, 2025

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-37-7

GALÉRIA OSÔB

Skupina cestujúcich

Lara Belmontová, 46 rokov
vedúca zájazdu, sprievodkyňa a šéfka rodinnej
firmy Belmonte Travels

Hugo Lind, 50 rokov
učiteľ dejepisu

Ghita Mikkelsen-Friisová, 72 rokov
bývalá podpredsedníčka dánskeho kráľovského
poľovníckeho spolku

Louie Mikkelsen-Friis, 71 rokov
kapitán vo výslužbe

Åse Anderbornová, 33 rokov
náborová pracovníčka a amatérska umelkyňa

Hannes Anderborn, 35 rokov
vedúci predaja a multišportovec

Katrin Wendelová, 43 rokov
novinárka na voľnej nohe

Ellen Wendelová, 20 rokov
študentka umenia

Evert Erlander, 65 rokov
podnikateľ a magnát v oblasti nehnuteľností

Pilar Erlanderová, 45 rokov
interiérová dizajnérka

Obyvatelia vo Ville San Michele

Rebecca Gillová, 38 rokov
spisovateľka a tajná spoluautorka

Tore Mollberg, 64 rokov
kurátor vo Ville San Michele

Irmelin Skoglundová, 61 rokov
domáca vo Ville San Michele

Trond Moen, 24 rokov
hudobník, štipendista vo Ville San Michele

Rafael Stjerne, 49 rokov
herec a umelec

Polícia – karabinieri

Antonio Di Mare, 23 rokov
strážnik

Baldassare Russo, 55 rokov
komisár

DEŇ LETNÉHO SLNOVRATU

Hovorí sa, že anjel Lucifer si raz ukradol kúsok raja. Drzého zlo-
deja však prichytili. Ukradnutý kúsok mu počas úteku spadol
priamo do Neapolského zálivu a zrodil sa rajský ostrov Capri –
trblietavý smaragd uprostred azúrovomodrej vody.

Lucifera a jeho prívržencov za trest schmatli, vyhodili z neba
a na zemi, na mieste, kam padli anjeli dopadli, vznikla sopka Vezuv.
Tichá, hrozivá silueta na dohľad z Capri, ktorá pripomína, že raj
a peklo nie sú od seba nikdy obzvlášť ďaleko.

Policajný strážnik Antonio Di Mare počul túto legendu
mnohokrát. Rozprávali ju všetci jeho starí rodičia spolu s ďal-
šími fantazijnými rozprávkami o tom, ako Capri vlastne vzniklo.
História ostrova je plná mýtov o sirénach, antických bohoch,
morských príšerách a svätcoch azda preto, lebo veda a geo-
logické rozmary nepostačovali na vysvetlenie jeho vzniku.
Chýbal tomu zásah božskej ruky, ktorý by sa vyrovnal kráse
Capri.

Práve v toto popoludnie však Di Mare myslí na iné veci ako
rozprávky a legendy. Napriek tomu, že jeho meno doslova zna-
mená „z mora“ a že členovia jeho rodiny boli po mnohé generá-
cie ostrovanmi, je Di Mare náchylný na morskú chorobu, trápny
nedostatok, ktorý sa mu pred policajnými kolegami doposiaľ
darilo skrývať.

Vie, že jeho starší kolegovia nemilosrdne hľadali príležitosť na to, aby mohli zelenáčov podpichovať, a za žiadnych okolností im nechcel dať možnosť, aby mu vymysleli nejakú idiotskú prezývku. Riskoval by tým, že ho bude sprevádzať počas celej kariéry. Preto má Di Mare vo vrecku uniformy vždy pár žuvačiek proti nevoľnosti a snaží sa vyhýbať plavbám na hliadkovom člne, ktorý má stanica k dispozícii.

Dnes však, bohužiaľ, nemá na výber. Kapitán jednej turistickej lode nahlásil, že jeden z pasažierov videl na východnej strane ostrova niečo padať zo skál. Pravdepodobne išlo iba o kúsok oblečenia, ktorý niektorý z návštevníkov zabudol hore medzi ruinami Villy Jovis, a búrka, ktorá práve prechádzala nad Monte Tiberio, ho zmietla zo strmej skalnej steny.

Zvyčajne pre takéto maličkosti výjazdy nemajú. Kapitán lode však znel znepokojene, a keďže to bol švager ich šéfa, museli Di Mare a jeho seržant nastúpiť do hliadkového člna.

Bola druhá polovica júna, turistická sezóna v Marina Grande bola v plnom prúde, a aj keď bol tento prístav napriek svojmu veľkolepému menu celkom malý, prekypoval aktivitou. Trajekty z Neapola, Amalfi, Ischie a Sorrenta sa tlačili s menšími turistickými loďami a rybárskymi člnami a na mólach sa zhluchovali húfy návštevníkov v slamených klobúkoch a s plážovými taškami.

S výnimkou krátkej búrky, ktorá sa skončila pred chvíľkou, bol pekný deň. Vďaka neskorému popoludňajšiemu slnku mal Neapolský záliv takmer rovnakú tmavomodrú farbu ako vysoké nebo, tu a tam prerušenú bielou čiarou, ktorú za sebou zanechávali lode.

Seržant, korpulentný muž s obdivuhodnými fúzmi, dvakrát taký starý ako Di Mare, si spokojne pohmkával. Hneď ako s hliadkovým člnom vyšiel z prístavu, pridol plyn.

Di Mare prežúval žuvačku a pohľad uprel na pevninu. Tento trik sa naučil už ako dieťa. Našiel si Puntu Campanellu ďaleko na pevnine Sorrentského polostrova. Pod ním, bližšie k Neapolu,

bolo vidieť siluetu Vezuvu s prepadnutým vrchom krátera, odkiaľ k nebu stúpala slabý oblak dymu.

Trik fungoval, aspoň zo začiatku. Keď sa však odvrátili od pevniny a opustili Neapolský záliv, aby oboplávali Lo Capo, more sa rozvlnilo.

„Ciao, Gennarino!“ zvolal veselo seržant a pozdvihol ruku na pozdrav bronzovej soche mávajúceho chlapca, ktorý sedel na kraji skaly.

Di Mare tiež dvihol ruku a vytlačil zo seba úsmev. Zamávanie malému Gennarinovi bolo tradíciou, ale prinášalo tiež šťastie, to vedeli všetci Caprijčania. A Di Mare šťastie potreboval, aby dokázal zatajiť, ako jeho vestibulárny systém začal protestovať proti čoraz silnejším pohybom člna.

Seržant na neho podozrievavo zazrel, a tak sa Di Mare narovnal, tvár nasmeroval k slnku a vetru a pokúšal sa, aby to vyzeralo, že si plavbu ako pravý ostrovan užíva. V skutočnosti upriamil pohľad na čoraz strmšiu skalnú stenu Monte Tiberio len pár stoviek metrov napravo od nich, zatiaľ čo intenzívne žuval žuvačku proti nevoľnosti a skúšal presvedčiť svoje citlivé vnútorné ucho o tom, že nie je dôvod na nepokoj.

Di Mare si pripomenul, že cisár Tiberius viedol Rímsku ríšu celých desať rokov z Villy Jovis hore na kopci a že jehoorská choroba nebola v porovnaní s tým žiadnou výzvou.

Upokojilo ho, keď si všimol, že seržant ubral plyn a smeroval loď bližšie k pevnine.

Prišli na miesto, ktoré sa volá Salto di Tiberio. Je to najvyššia a najstrmšia skalná stena, z ktorej cisár podľa legendy nechal zhadzovať svojich nepriateľov v ústrety hrôzostrašnej smrti.

Skálna stena je vysoká takmer tristo metrov a padá kolmo do zátoky, kde iba pár ostrých skalných blokov odoláva vlnám. Je dostatočne vysoká na to, aby si obeť stihli uvedomiť, čo sa deje, a ucítiť, ako im hrôza zo smrti objíma srdcia, kým ich pohltí more.

„Tam,“ zamrmľal seržant a hrubým ukazovákom ukázal na nezvyklú farebnú škvrnu, ktorá sa mihla v príboji presne medzi vodou a pevninou.

„Musím držať čln ďalej od skál. Choď na provu a pozri na to, Antò. Vezmi si lodný hák.“

Di Mare spravil, čo mu seržant povedal. Kráčal naširoko. Vedel, že to tak ľudia na mori robia, zatiaľ čo sa pohľadom držal horskej steny. Cestou vpred uvoľnil zo svojho zovretia lodný hák a pokúsil sa oň oprieť ako o barlu.

Vlny naberali na sile, čím viac sa hliadkový čln blížil ku skalám, a paluba sa knísala čoraz silnejšie. Vyzerali takmer ako živé stvorenia, ako morská príšera, ktorá sa krútila a zvíjala a kedykoľvek hrozila, že stiahne neopatrných námorníkov do hĺbín.

Di Mare prehltol toľko slín, koľko len vedel. Bez ohľadu na žuvačku sa jeho vnútornému uchu podarilo nadviazať priamy kontakt so žalúdkom a vedel, že tomuto typu vĺn odolá už len pár minút.

„Máš to?“ zvolal seržant z kokpitu.

Di Mare sa prinútil skĺznuť pohľadom do vody. Skutočne bol len pár metrov pod provou nejaký predmet. Veľký kus oblečenia, ktorý sa zakliesnil medzi skalami, asi tak pol metra pod hladinou. Bola to košeľa? Či bunda?

Di Mare vystrčil lodný hák a pokúsil sa to zachytiť. No v momente, keď sa mu podarilo hák upevniť, čln sa prudko naklonil.

Di Mareho žalúdok dostal silnú ranu a opäť ho to prinútilo, aby sa pozrel na strmú stenu. Čajky, ktoré lietali hore okolo skalného vrcholu, vyzerali, akoby na neho civeli, akoby premýšľali nad tým, čo tam robí.

Opäť sa prinútil spočínúť pohľadom na lodnom háku. Na hrot sa prilepil nejaký pestrofarebný papierik. Pravdepodobne bol založený v oblečení alebo zastrčený vo vrecku.

Di Mare natiahol ruku a vylovil mokrý papier. Ukázalo sa, že ide o malú turistickú brožúru s názvom Belmonte Travels. Pod

názvom bola talianska vlajka prekrížená s inou vlajkou, ktorú si Di Mare vlastne pamätal zo školy. Modrá vlajka so žltým krížom.

„La Svezia,“ zamumlal si.

Okrem toho, cestovnú kanceláriu *Belmonte Travels* poznal. Sídli-
la na pevnine a vlastnili ju príbuzní jeho mamy. Oblečenie mu-
sel stratiť niektorý z jej cestujúcich.

„Dai, Antò!“ zvolal seržant od kormidla. „Nemáme na to celý
deň!“

Di Mare odhodil mokrú brožúru a lodný hák znovu ponoril do
vody. Slaná voda mu špliechala do tváre, a tak musel prižmúriť oči.

Hák sa opäť zachytil a kus oblečenia sa pomaly a ťažko dvíhal
k hladine. Vyžadovalo si pomerne veľa sily pohnúť s ním, viac,
než by sa očakávalo, na čo sa Di Maremu v hlave ozval varovný
signál. Čo to zachytil na hák?

Pritiahol ho k sebe tak blízko, ako sa mu najviac dalo, a opat-
rne sa predklonil ponad zábradlie. Párkrát silno zažmurkal. V oka-
mihu, keď znovu zaostřil zrak, si uvedomil, že vôbec nevylovil
stratenú bundu, ale niečo celkom iné. Niečo, na čo nikdy neza-
budne.

Na hladine sa objavil chrbát. Okolo neho sa vznášali ruky
a nohy v prekrútených, neprirodzených uhloch, také znivočené,
že ich zdanlivo pri tele držalo iba oblečenie. Nad ramenami sa
hojdala hlava s vlasmi vlniacimi sa ako krvavočervená glória.

Di Mare stál na palube ako zamrznutý a len cival pred seba.
Na krátky moment znovu pomyslel na legendu o Luciferovi.

„Padlý anjel,“ zašepkal.

Vietor mu ukradol slová z úst a šmaril ich o skalú, takmer ako
zaklínadlo.

Potom sa loď znovu naklonila, čo ho prebralo z počarovania.
Lodný hák mu vykĺzol z rúk a on sa zapotácal dozadu. Potom sa
prehol cez zábradlie a vyvracal sa priamo do azúrovomodrej vody.

PRED DVOMI DŇAMI

KAPITOLA 1

NOVÉ DOBRODRUŽSTVO

Lietadlo z Kastrupu do Neapola bolo vo vzduchu vyše dve hodiny. Hugo Lind si stihol viackrát prelistovať noviny a vyriešiť krížovku na samom konci, ale teraz začal byť netrpezlivý. Aj keď oproti priemerným Švédom bol len o pár centimetrov vyšší, sedadlo v lietadle mu bolo odrazu tesné a nepohodlné. Alebo ho v skutočnosti trápilo niečo iné?

Myšlienky posledných týždňov sa opäť vynorili. Nemal venovať ich letnému domu ešte jednu sezónu namiesto toho, aby sa vydal na túto cestu? Vymeniť odkvapové žľaby, ponatahovať novú elektrinu v hostovskej chatke, ako to mal v pláne, nezabudnúť namaľovať plot. Nie je tých projektov priveľa a nie sú príliš ťažké, aby ich nechal na dvojčičky?

Presne ako predtým, keď ho začali gniaviť pochybnosti, vytiahol Ceciliin list a opatrne ho rozložil.

Milovaný Hugo, začínal sa, a tak ako zakaždým, keď list čítal, aj teraz akoby v hlave počul jej hlas.

Dva roky sú dosť dlhý čas na to, aby sa Tvoj život zastavil.

Celkom primeraný čas na trúchlenie. Ale, môj milovaný Hugo, Tvoj čas už vypršal. Život musí pokračovať bezo mňa. Viem, že je to ťažké, možno dokonca neprekonateľné, ale ako zvykneš hovoriť, keď stojíš pred novou

úlohou: Veľký problém neraz pozostáva z mnohých malých riešení. Asi preto máš rád zoznamy úloh.

Takže, milovaný Hugo, tu nájdeš svoj nový zoznam – Tvoj a môj posledný. Niektoré body budú jednoduchšie, iné zložitejšie. Ale chcem, aby si si ich odškrtol, jeden za druhým. Urob to pre mňa, ale najmä pre seba samého.

1. Objednaj si zájazd do Talianska, o ktorom sme dlho hovorili. Vycestuj hneď po ukončení školského roka, hneď ako to bude možné. Vychutnaj si jedlo a víno, kultúru a všetku históriu. Užívaj si slnko, ľudí a život. Zaslúžiš si to.
2. Prenehaj letný dom Maji a Eliasovi. Dvojičky sú dosť staré na to, aby ho prevzali, a Maja je skoro rovnako zručná ako ty. A vždy Ti môže zavolať a spýtať sa, ak by niečo nezvládala. Potrebuješ svoju slobodu. Čas pre vlastné dobrodružstvá. Čas na veci, ktoré si vždy chcel urobiť, čo ma vedie k nasledujúcemu bodu.
3. Napíš tú knihu, na ktorú si celé tie roky zbieral nápady. Na napísanie knihy potrebuje človek čas, ale aj odvalu. To som niekde čítala. Odvalu začať. Teraz chcem, aby si spravil presne to – nabral odvalu. Vrhni sa do písania aj do nových dobrodružstiev. A keď hovoríme o odvahe, dostávame sa k štvrtému a poslednému bodu. Možno k tomu najťažšiemu. Ale práve preto som ho aj tak napísala na tento zoznam...

Hugo v tomto bode prerušil čítanie, rovnako ako aj predtým.

Jedna vec za druhou, nahováral si. Prvý bod možno ani nebol príťažký, ale druhý a tretí boli omnoho väčšou výzvou. A k štvrtému sa nechcel ani len priblížiť.

List dostal pred pár mesiacmi. Dali mu ho dvojičky. Bol ešte zapečatený. Maja a Elias ho uchovávali dva roky a ani slovom ho nespomenuli, pretože práve tak to sľúbili mame. Nemohol sa na nich pre to, samozrejme, hnevať.

A Cecilia mala pravdu, dokonca aj teraz, keď bola preč, potreboval, aby ho viedla. Hugo opatrne poskladal list a vložil ho do obálky. Ostal sedieť s listom v rukách.

Prvý rok po Ceciliinej smrti sa upínal na všetko, čo dôverne poznal. Vyučovanie na Gymnázium Södra Latin, dlhé prechádzky pozdĺž promenády Norr Mälarstrand či večere s dvojčkami.

Napriek tomu, že sa Elias aj Maja odsťahovali z domu, vracali sa do bytu na Södermalme niekoľko dní do týždňa. Striedali sa v nakupovaní a varení. Zo začiatku nad kuchyňou spočívalo ticho, akoby nikto poriadne nevedel, čo by mal povedať. Trúchlili za Ceciliou každý po svojom, ale napriek tomu spoločne.

Keď prišla jar, otvorenie letného domu prevapivo čo najviac oddaľoval. V starej drevenej vile trávili každé jedno leto, odkedy boli deti malé. Cecilia letný dom milovala. A on ho pre ňu s láskou skrášľoval, stolárčil, maľoval a opravoval.

Teraz chcela, aby sa od domu odpútal a vydal sa v ústrety vlastným dobrodružstvám. Bol na také niečo skutočne pripravený?

Nehovoriac o napísaní knihy. Ten bod sa mu javil ako takmer nespľniteľný. Cecilia mala síce pravdu v tom, že zbieral nápady, to robil už od svojich dvadsiatich rokov. Študoval za učiteľa a súčasne sníval o tom, že bude spisovateľ, a to všetko len preto, aby jedného dňa zistil, že mu do cesty nejakým spôsobom prišiel život. Ale naďalej so sebou nosil malý voskovaný zápisník, dosť malý na to, aby sa zmestil do vrečka na košeli, nech už išiel kamkoľvek. Rokmi sa premenil na dodatočnú pamäť, ktorú naplňal myšlienkami a malými skicami kreslenými ceruzkou. Plánované projekty, zoznamy úloh, veci, ktoré si všimol, či také, o ktorých iba premýšľal.

Knižka myšlienok. Tak zápisník volali deti, keď boli malé, a toto pomenovanie mu ostalo. V tomto okamihu mal celý šuplík plný knížiek myšlienok, ktoré si, ani nevediac prečo, odložil. Nemal to srdce vyhodiť ich. Možno mala Cecilia pravdu, možno by sa z nich mal pokúsiť niečo vytvoriť.

Práve teraz však myslel na celkom iné veci.

List si opatrne vložil do vonkajšieho vrečka na kufri položenom pred nohami a vytiahol pestrofarebnú brožúru, ktorá mu prišla poštou po objednaní zájazdu.

Na prednej strane, pod švédskou a talianskou vlajkou, bola koľáž pekne nakreslených a mnohofarebných ilustrácií. Toskánske zvlnené kopce, obrovské ruiny Colossea či sfinga na Capri, pozerajúca sa na modrú vodu Neapolského zálivu. Ilustrácie vyzerali lákavo. Ktokoľvek ich vytvoril, vedel kresliť omnoho lepšie ako on.

„Ó, vy tiež cestujete s Belmonte Travels. To je milé! Tak to budeme spolucestujúci. Idete prvýkrát?“

Žena na strednom sedadle vedľa neho väčšinu cesty prespala. Hugo si všimol ju aj jej muža, už keď nastupovali do lietadla. Muž mal kapitánsku čiapku a námornícky kabát Pea Coat a žena sa s niekým nahlas rozprávala po dánsky cez telefón, až kým sa nezačala bezpečnostná inštrukcia. Potom si pár nafúkal cestovné vankúše a zadriemal.

Teraz je však na rozdiel od svojho muža, ktorý sedel pri okne, zjavne aj bdela, aj zhovorčivá. Hugo vedel prečo. Ľudia sa s ním vždy radi zaozprávali. Akoby vyžaroval nejaký druh dôvernosti, vďaka čomu sa mu ľudia otvárali, ako zvykla hovoriť Cecilia.

„Áno, presne tak,“ odpovedal. „Je to aj vaša prvá cesta?“

Jeho spolucestujúca so smiechom pokrútila hlavou.

„Ale kdeže, s Belmonte Travels cestujeme už po tretíkrát.“ Žena hovorila miešaninou severských jazykov, ktorá nebola ani švédčinou, ani dánčinou, ale fungovala vynikajúco.

„Taliansko sme však navštívili už mnohokrát. My s Kapitánom milujeme Taliansko.“ Gestom ukázala na driemajúceho muža pri okne.

„Ghita Mikkelsen-Friisová,“ povedala a podala mu ruku. „Tamten spachtoš je môj muž Louie.“

„Hugo Lind,“ predstavil sa.

Ghita Mikkelsen-Friisová mala okolo sedemdesiatky, bola

opálená, takmer až priveľmi, a tvár mala plnú vrások a pieh. Šedivé vlasy mala hore zopnuté do drdola, čím Hugovi pripomínala učiteľku, ktorú mal na základnej škole. Stisk ruky mala nečakane pevný a ruky rovnako veľké ako Hugo.

„Tretí zájazd,“ povedal. „To musí byť Belmonte Travels extra trieda.“

Žena sa opäť zasmiala.

„To teda áno. Prvotriedny servis, výnimočné zážitky a fantastické jedlo. Minulé leto sme s nimi cestovali na Sicíliu a na Veľkú noc do Florencie. Teraz sme zvedaví na Capri. Ešte sme tam nikdy neboli. Vy áno?“

Hugo pokrútil hlavou.

„Moje skúsenosti s Talianskom sú spojené len s našou svadobnou cestou do Toskánska pred mnohými rokmi a potom ešte s jedným víkendom v Ríme, keď bola moja žena na konferencii. Ale obe miesta sa mi veľmi páčili.“

„Nooo, kto si počká, ten sa dočká. Južné Taliansko je prinajmenšom rovnako krásne ako severné časti. A to jedlo...“

Pobozkala si končeky prstov spôsobom, ktorý mal pravdepodobne predstavovať talianske gesto.

„Kde vlastne sedí vaša žena?“ Obzrela sa, ale nezdalo sa, že by sa jej podarilo nájsť nejakú jasnú kandidátku, ktorú by mohla spojiť s Hugom.

„Som vdovec,“ povedal Hugo a trochu zaváhal, či má pokračovať. „Cecilia, moja žena, pred dvomi rokmi zomrela. Cestujem po prvýkrát sám.“

„Ach, to je mi ľúto.“ Ghita Mikkelsen-Friisová naklonila hlavu rovnako ako väčšina ľudí, keď počuli to slovo na V.

„Prepáčte, ak som príliš priama,“ povedala. „Typicky dánske.“

„Nič sa nedeje,“ odvetil Hugo. „Bol to vlastne Ceciliin nápad, aby som sa vydal na túto cestu, aby som zmenil prostredie, stretol pár nových ľudí.“

„To je skvelé! No v každom prípade nehrozí, že sa budete cítiť

osamelý. Zvyčajne sme veselá skupinka. A Lara Belmontová, naša sprievodkyňa, je brilantná.“

Ghita sprisahanecky zažmurkala.

„A je aj krásna. Kapitán je do nej trochu pobláznený, ale po čoskoro päťdesiatich rokoch manželstva mu to doprajem.“

Potľapkala muža po kolene. Dotyk ho prinútil otvoriť oči. Na krátky okamih mal temný a ostrážitý pohľad, akoby si nebol istý, kde sa nachádza.

„Louie, smiem ti predstaviť Huga? Tiež cestuje s Belmonte Travels,“ povedala Ghita.

Mužov pohľad sa vyjasnil, nemotorne si zložil cestovný vankúš a podal mu ruku.

„Kapitán Louie Mikkelsen-Friis. Teší ma!“

„Vyslúžilý kapitán!“ dodala jeho manželka.

Aj Louie bol dohneda opálený a vyzeral ako niekto, kto trávi veľa času na vzduchu.

„Hugo Lind,“ predstavil sa Hugo. „Učiteľ dejepisu.“

Louie Mikkelsen-Friis sa rozžiaril.

„Konečne stretávam niekoho s podobným zmyšľaním.“

Naklonil sa cez svoju manželku a stíšil hlas.

„Nie preto, že by bolo s ostatnými cestujúcimi niečo v neporiadku, ale niekedy sa príliš veľa rozpráva o varení a vínach a tak. Pokiaľ však ide o históriu...“

Muž v námorníckom kabáte si priložil dlaň na srdce.

„Vtedy začne moje srdce biť rýchlejšie.“

„Pokiaľ nejde o admirála Nelsona,“ doplnila jeho manželka ironicky.

„Prečo ho musíš vyťahovať?“ zamrmlal Louie.

„Pochopte, Hugo,“ pokračovala Ghita. „Tuto pán kapitán ešte stále neodpustil Nelsonovi bitku pri Kodani v roku 1801.“

„Zbabelý útok na hrdú dánsku flotilu,“ zahundral jej manžel, ktorého pohľad opäť potemnel. „A z toho zločinca spravili lorda...“

„Ja sa zaujímam najmä o Rímsku ríšu,“ povedal Hugo rýchlo.
 „Aha,“ zdalo sa, že Louieho to takmer rozveselilo. „Muž podľa môjho gusta.“

„Bývate v Štokholme, Hugo?“ prerušila ich Ghita, ktorá oči-
 vidne chcela zmeniť tému rozhovoru.

„Áno.“

„Louie a ja sme tam tiež pár rokov bývali. Bol vojenským atašé
 na dánskej ambasáde. Možno by sme tam ostali, ak by to tak
 chcela Johanne, naša dcéra, tá však chcela ísť domov do Kodane.“

„Máte deti, Hugo?“ opýtal sa Kapitán.

„Dokonca dvojčky. Ale majú dvadsaťpäť rokov a dávno sa
 odsťahovali z domu. Moja dcéra je policajтка a môj syn študuje
 za lekára...“ rovnako *ako jeho mama*, mal na jazyku, ale v posled-
 nom okamihu sa zháčil.

„Žiadne vnúčatá?“ čudoval sa Kapitán.

„Zatiaľ nie,“ odpovedal Hugo.

„Toto je Marius, naše všetko!“

Ghita Mikkelsen-Friisová držala v ruke svoj mobil a následne
 listovala v bohatej galérii predstavujúcej zaguľateného osemroč-
 ného chlapca, ktorý mal takmer na každej fotke buď niečo
 v ústach, alebo vyzeral nespokojne, pretože v nich nič nemal.
 Na pár fotkách sa mihla aj jeho mama, atraktívna žena s ner-
 vóznym pohľadom.

Hugo obdivujúco pohmkával. V priebehu pár minút sa z neho
 ako z úplného cudzinca stal niekto, kto smie vidieť fotky vnúčata.
 Cecílii by to bolo smiešne.

Z toho, ako mu chýbala, ho zbolelo v hrudi.

„Ale teraz nebudeme chudáka Huga zdržiavať ďalšími detail-
 mi o našom živote,“ prerušil ju Louie, keď už ukazovanie fotiek
 trvalo prídlho.

„Cestujete prvýkrát s Belmonte Travels, Hugo?“

„Áno.“

„Och! Počkajte, keď uvidíte našu sprievodkyňu!“

Kapitán sa pustil do horlivého výkladu o Lare Belmontovej, čo podnietilo jeho manželku, aby si s Hugom vymenila veľavravný pohľad. Pozorne počúval, ale sem-tam mu pohľad skĺzol na kufor, v ktorom bol uložený list. Cecilia chcela, aby vycestoval, aby spoznal nové miesta, nových ľudí.

Hugo znovu pomyslel na štvrtý bod. Ten nemožný, nemysliteľný bod, ktorý si nevedel ani len predstaviť.

Hlas kapitána lietadla v reproduktore oznámil, že nastal čas na prílet. O pätnásť minút pristanú v Taliansku. Jeho nové dobrodružstvo sa skutočne začína.